

Inversions estrangeres: el creixement es dispara

L'augment generalitzat d'inversions estrangeres a l'estat espanyol ha repercutit de manera favorable al conjunt dels Països Catalans al llarg del període gener-abril del 1990, segons es desprèn de l'informe quadri-mestral de la Direcció Gene-

Madrid i Catalunya continuen acaparant la major part del volum invertit a l'estat, entre totes dues el 77% del tota. La causa d'aquesta polarització radica en la major presència de delegacions de multinacionals a Barcelona i, sobretot, a Madrid. Aquest

El sector industrial ha actuat com a motor de les inversions estrangeres.

ral de Transaccions Exteriors. Així, durant l'esmentat període, la inversió estrangera directa va ser al conjunt de l'estat espanyol de 487.957 milions de pessetes, un 19'40% més que en el mateix quadrimestre del 1989. Catalunya, que ocupa el segon lloc en la classificació regional per volum invertit, va rebre capital estranger per valor de 160.236 milions, la qual cosa suposa un increment del 118%; València va anotar inversions estrangeres per valor de 12.118 milions (un 132% més) i per Balears el còmput es va situar en 8.470 milions (un 19'4% més).

factor condiciona que s'noten com a inversions entrades que després es transformen en altres comunitats.

En termes de creixement, Astúries, amb un 310% de creixement interanual, i Cantàbria, amb un 172'5%, encapçalen la llista regional, seguits del País Valencià, que ha experimentat un increment interanual del 132%.

Per sectors, indústria —especialment en les partides corresponents a manufactura, construcció i comunicacions— i serveis canalitzen la major part de les inversions.

Albert Vicent

Fabià Estapé

EL PRONÒSTIC

Conflicte mundial, que no regional

La invasió sobtada de l'emirat de Kuwait per les tropes àmpliament superiors en nombre i en *atrezzo* de l'Iraq ha obert una crisi més en un any, el present, que s'inscriurà a la història com un dels més decisius del segle XX. L'origen del conflicte es troba en la desesperada situació econòmica de l'Iraq després de la sangonosa guerra mantinguda amb l'Iran per espai de més de vuit anys. Els presagis del *casus belli* van sorgir

en l'última reunió de l'OPEP en què els representants de l'Iraq van fer arribar la seva proposta per a reduir l'extracció del petroli que havia anat caient de preu al compàs de la devaluació del dòlar USA. Es va arribar a un cert consens elevant el preu del cru de 18 a 21 dòlars el barril i imposant normes severes perquè cap país exportador del petroli —del món àrab— pogués superar unes quotes de producció capaces d'enfortir el monopoli d'oferta. Poc després hi va haver discussions bilaterals entre l'Iraq i Kuwait en les quals la delegació iraquiana va plantejar un veritable *diktat* a Kuwait que comprenia la cessió de territori kuwaitià, la condonació del deute contret durant el conflicte Iraq-Iran, i el pagament d'una indemnització per la manca de guanys derivada de l'excés de vendes kuwaitianes... Eren condicions quenomés es presentaven —com en els anys 30 les de Hitler— per donar peu a l'agressió militar. I així ha estat.

En aquesta ocasió, els Estats Units s'han sentit directament amenaçats, sobretot pensant en una política d'expansió armada que podria posar en perill l'estabilitat del principal aliat en el Pròxim Orient: l'Àrabia Saudita. La pressió d'Estats Units unida a la coincidència de punts de vista per part de l'URSS, van confluïr en una votació del Consell de Seguretat de l'ONU que, amb les abstencions de Cuba i Iemen, van acordar la condemna de l'assalt i la imposició de fortes sancions a Iraq. Entre les mesures més eficaces destaca un bloqueig comercial total dels 12 amb Iraq alhora que exigeix la retirada de les tropes iraquianes. L'exercit de l'Iraq, de prop d'un milió d'homes, disposa de material bèl·lic subministrat per totes les potències occidentals, entre d'altres Espanya. El futur es presenta incert. Tot el món sensat tem l'arrogància del president Hussein que alberga l'aspiració àrab de sempre: convertir-se en el *rais* de la nació àrab i fer taula rasa d'Occident. Potser per aquest motiu sonen a poc les declaracions de Felipe González a Viena quan sosté que un conflicte regional hauria de solucionar-se regionalment. Quan Turquia, obeint a les seves obligacions com a país membre de la NATO, talla l'oleoducte que transporta el petroli iraquian, i les primeres tropes dels EUA han arribat a Àrabia Saudita, tal vegada seria més apropiat parlar d'un conflicte d'abast mundial que sols podrà solucionar-se amb accions globals. De moment, val la pena assenyalar que si el preu del barril de cru arriba als 30 dòlars, el litre de gasolina costarà 90 pessetes. I tot això quan s'apropa la data del nou PEN i la discussió sobre el futur de l'energia nuclear a Espanya.